

Elisæi tredie sang

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli

Bibelsk visebok – Petter Dass

Elisæi tredie Sang (Mel.: Far Verden far vel)

I Bibelen staar
At Naaman hos Kongen i Syrien var
En meget velagtet og drabelig Mand
Betrod af sin Herre den ypperste stand
Lyksalig i Striden, i Sæder realsk,
Dog var hand Spedalsk - Dog var hand Spedalsk.

Stridsfolcket uddrog;
En liden ung Pige til fange de tog,
Af Israels Land, som blev soldt for en Slik
Hos Naamans Hustrue hun tieniste fick
Hun sagde til Fruen der findis en Mand
I Jødernis Land - I Jødernis Land.

Hand er en Prophet
Og har sit Tilhold i Samari Gebeet
Og dersom min Herre forreiste til ham,
Da blef hand tilpas oc Forbedring fornem,
Saa blev det af Naaman for Kongen frembragt
Hvad Pigen har sagt.

Men Kongen gav Svar,
Saa gif dig paa Rejsen, drag hen oc vær snar
Til Israels Konge hils hannem fra mig
Et Brev jeg til hannem vil sende med dig.
Hand stopped sex tusinde Gylden i Sæck
Saa reiste hand væck.

Hand med sig og tog
Saa meget puur Sølf som ti Centener vog,
Ti Helligdags Klæder af dyrebar Dragt,
Og Brevet til Kongen som før om er sagt,
Indholdet var denne, naar dette fra mig
Ankommer til dig.

Da vide skal du,
Jeg Naaman min Tiennere skicker dig nu
Giør hannem af all sin Spedalske helbreed
Og skaf ham til pas, paa hvad maade du veed.
Da Kongen af Israel læste det Brev
Sin' Klæder hand rev.
Hand sagde jeg kand

Ej noksom forundre mig over den Mand,
Hand vil jeg skal drive de Sygdomer ud,
Som ingen kand giøre foruden vor Gud,
Jeg merker deraf at hand søger mod mig
Aarsage til Krig.

Da Guds Mand forstod
At Kongen var af it bedrøvede Mod,
Hand lod hanem sige: skaf Manden til mig,
Hvi haver du revet din' Klæder af dig,
Lad Naaman det vide, Gud har en Prophet
Her i dit Gebeet.

Der Naaman det spør
Da kom hand med Hæster og Vogn for hans Dør,
Hand sagde gak straxen til Jordan den Flod,
Og toe dig syv gange fra Top indtil Fod,
Saa skal du forneme dit Kiød og dit Been
Skal blive dig reen.

Men Naaman blev vred,
Og drog fra Propheten fortørnet afsted,
Jeg meente hand havde den Ære mig teed,
Og kommen ud til mig og Skaden beseed,
Og paa mine Vegne paakaldet sin Gud
At rense min Hud.

Saa reiste hand bort
Men Svennene bad ham ey skynde saa fort
De sagde: Hør Fader, om Manden dig har,
Befalet en Ting, som at giøre var svar,
See, ville du vel, for din Sundhed at faa
Ham saadant afslaae.

Langt meere maa du
Da giøre det lille Propheten bad nu,
Det Ord var ey tungt der udgick af hans Mund,
Gack, toe dig i Vandet saa bliver du sund.
Da vendte sig Naaman og dyppe sig lod
Syv gang' i den Flod.
Da gik det ham, som
Propheten tilforne forsickret ham om

Saa snart hand sig toede, saa snart blev hand reen,
Hand fandt paa hans Legem ej ringeste Meen,
Hans Kiød blev saa deilig som Ungdommens Kiød
Der nylig er fød.

Hand snodde sig om
Med gandske sin Hær og til Guds Mand indkom,
Og sagde jeg siger det friligen ud,
At ingen er Gud, uden Israels Gud,
Og ingen kand gjøre den Gierning som hand
I alle vor Land.

Saa beder jeg dig,
Min Herre tag denne Foræring af mig.
Propheten undslog sig, og svarede ney,
Og svoer ved sin Gud, hand anammer den ey,
Og Naaman vil endelig nøde ham til
Men Guds Mand ey vil.

Der Naaman fornam
Hand icke vil tage de Gaver af ham,
Da sagde hand Herre bønør mig it Ord,
Forund mig saa meget af denne din Jord
Som tvende smaa Muler, der parrede gaar
At bære formaar.

Jeg meere vil ey
Henløbe paa nogen Afgudiske Vey,
Ey heller at bære mit Offer og Bud
Til nogen foruden til Israels Gud,
At Herren da ville din Tiener ansee
Og Naade betee.

Og naar jeg da seer
Min Konge tilbeder, som ofte vel skeer,
I Amons Guds Huus, og hand helder sin Haand,
Op til mig sin Tiener med fyrigheds Aand
At Herren vil være paa saadan en Tid
Mig naadig og bliid.

Og Naaman drog fort
Men der hand var faren en fierdings Vey bort,
Da tænkte Gihesi, see Naaman hendrog,
Min Herre af hannem en Blaffert ey tog,
Hand burde dog sandelig baaret en skienck,
Og lagt paa vor Benck.

Gihesi paa stand
Henløber til Vognen det snarest hand kand,

Der Naaman det merkte da holdte hand stil,
At høre hvad Budet og Løberen vil,
Hand spurde: Hvi løber du, Tiener saa brat,
Er alting vel fat.

Hand sagde jeg er
Fra Guds Mand udsendt om en liden Begiær,
Her kom af Propheternis Børen her hid
To Drengesom eyer ey Blaffert ey Hvid,
Gif dennem et Centener Sølf i sin Trang,
Og Klæder til Prang.

Men Naaman bad ham:
Hør kiere jeg beder dig af mig annam,
To Centener at det kand noget forslaa,
Hand nøde ham Gaver og Pengene paa,
Saa blev alt det Sølv i to Sæcker indlagt,
Samt Klæder og Dragt.

Der bleve to Mænd,
Befalet at følge Gihesi den Svend,
Og bære for hannem Foræringen frem,
De komme til Ophel, der tog hand af dem
Og giemte det hen i en lønlige Vraa,
At ingen det saae.

Gihesi var glad,
Men der hand kom ind, spør Propheten ham ad:
Hvor var du Gihesi, hvor kommer du fra?
Da du gik herud, hvad forrettet du da?
Hand sagde jeg hverken gik hid eller did,
Ey eeniste Skridt.

Hvad, siger du Nej?
Hvad meenst du mit Hierte det vandrede ej,
Da Manden sig vendte fra Vognen mod dig
Og du ham anmodet om Gaver fra mig,
Men var det da Tid til at gjøre dig rig
Og skylde paa mig.

Siig, var det da Tid,
At du skulle bruge din Gierigheds Flid?
At tragte med en u-tilbørlig Attraa
Sølf, Klæder, Viinbierger og Øxen at faa,
Men Naamans Spedalskhed skal henge ved dig,
For denne din Sviig.

Saa gick hand hen ud,
Ifra sin Hossbonde spedalsk i sin Hud,

Hans Ansigt og Legeme var til at see,
Saa gandske besmittet ret ligesom Snee
Saa fik den skalkagtige Svend som forskyldt,
 Sin Skieppe vel fyldt,
 Sin Skieppe vel fyldt.